

КРЪСТЬО СТАНИШЕВ
КЛЕЧКО
ПРИКАЗКА, РАЗКАЗАНА ОТ
ПАПАГАЛА БОНИФАЦИЙ

chitanka.info

Пъргав като скакалец и весел като щурец, Клечко не беше нито скакалец, нито щурец, а едно пъргаво и весело кибритено момче, защото беше направен от кибритени клечки. Макар че се казваше Клечко и беше кибритено момче, можем смело да говорим за него „той“, а не „то“. Той беше великодушен и безстрашен като истински мъж.

Той живееше на осемнадесетия етаж на осемнадесететажната жилищна кооперация на улица „Незабравка“, там където живееше и юнгата Бони. Граматически може да не е точно, но ще бъде справедливо, когато говорим за Клечко, да казваме *той*, а не *то*, в мъжки род, а не в среден. Защото онова, което се случи една вечер, няколко дни след завръщането на юнгата Бони, ни дава основание да го считаме не за момче, а за истински мъж. Ето какво се случи!

... В стаята с камината бяхме само двамата: аз — папагалът Бонифаций — и кибритеното момче Клечко.

Мълчах, исках да заспя, но не можех. Наболяваше ме счупеният крак, а Клечко — той каза защо мълчи, като заговори. Ала неговите думи не се отнасяха за мене. Клечко говореше на Боринка.

Необходимо е да доуточня, че всъщност в стаята с камината бяхме трима: аз — папагалът Бонифаций, Клечко, кибритеното момче, и Боринка, боровата клонка, с която той се бил сприятелил още когато я поставили вместо елха върху камината, до звънкация стенен часовник.

Коледа отдавна беше минала и Боринка мълчеше свита, но не върху, а вътре в камината. За нейно щастие пепел покриваше въглените, малко й пареше, но нямаше пламък, който можеше да я обгърне жестоко и набързо да я превърне в дим.

Тъкмо от това се боеше Клечко. Думите, с които обясняваше защо тъжно мълчи, се отнасяха за боровата клонка.

— Колко е жестоко, че ни разделиха! Бях толкова щастлив, когато висях сгушен до твоята зелена коса! — Гласът на кибритеното момче трепереше.

— И на мене ми е много мъчно! Взеха ми красивите украшения и ме захвърлиха тук, върху незагасналите въглини. През черния комин чувам гласа на Вятъра. Скоро той ще долети и ще ми помогне да се

махна от това неприятно място. Той е много добър. Познавам го още когато бях жива клонка от стройния бор. Тук се отнесоха така лошо с мене!... — Гласът на боровата клонка също трепереше.

— Колко е жестоко, че ни разделиха! — повтори Клечко. — Ти ще се махнеш от това неприятно място, а какво ще правя аз без тебе?

Боровата клонка Боринка го погледна със зелените си очи и попита:

— Искаш ли да дойдеш с мене? Ела тук, вътре в камината, ще се прегърнем и добрият Вятър ще ни помогне да отлетим!...

— Не мога! — тъжно прошепна Клечко. — Когато ни разделиха, скъсаха златния конец, който ни свързваше. Сега не мога да се движа. Не мога да протегна ръка, за да те прегърна. Не мога да извървя разстоянието до тебе...

— Добрият Вятър ще ни помогне! — повтори Боринка.

— Вятърът има власт само вън, под небето. Неговото дихание може да достигне през комина само тебе! — Клечко тъжно наведе глава и в малките му кафяви очи заблестяха сълзи.

— Чувам гласа на Вятъра! Той идва! Неговото дихание ще разпръсне сивата пепел, ще раздуха въглените и с крилата на пламъка ние ще излетим нагоре, навън, под небето! Побързай! Ела! — Боровата клонка подкани още веднъж кибритеното момче, навярно забравила, че то не можеше да се помръдне от ъгъла, където мълчеше, захвърлено в кошчето за смет.

— Колко е жестоко, че ни разделиха! — каза за трети път Клечко, но сега гласът му беше много-много тих и Боринка не го чу.

Макар и с гипсиран крак, макар и да дремех, кацнал точно над кошчето за смет, всичко виждах и всичко чувах. И в този тъжен миг реших да се намеся, за да запаля надежда в отчаяното сърце на кибритеното момче.

— Побързай! Побързай! — извика нетърпеливо Боринка.

Чу се едно дълго и весело „фиуфиууу“, изпод нея лумна пламък, който чудно наподобяваше крила.

— Никой не може да ми помогне! — много-много тихо промълви Клечко и главата му кљумна.

— Аз ще ти помогна! — извиках тогава аз, защото много ми дожаля за кибритеното момче. Наведох се, грабнах за рамото Клечко, полетях и след миг той се намери в прегръдката на боровата клонка.

„Фиуфиуу“ фучеше добрият Вятър и изпод Клечко също лумна пламък, който чудно наподобяваше крила.

Чух отново гласа на Боринка, огнените крила се разпростряха и я скриха от моя поглед.

— Ние сме заедно! Ние сме заедно! Завинаги! Завинаги!...

— Завинаги! Завинаги! — отекна и гласът на кибритеното момче и пламъкът, който чудно наподобяваше крила, скри от моя поглед и него. Крилата се разпростряха, стрелнаха се нагоре в камината и навярно излетяха над покрива на къщата. Казвам „навярно“, защото повече не ги видях...

По-късно, след като напуснах стаята на осемнадесетия етаж на улица „Незабравка“, където живееше юнгата Бони, станах знаменит артист от знаменития Пътуващ цирк. Ала никога вече не ги видях: нея, боровата клонка Боринка, и него, кибритеното момче Клечко.

Той беше отлетял заедно с нея, защото не можеше да живее без нея. Казвам *той*, а не *то*, макар че граматически правилно е да се каже *то*, в среден род, а не *той*, в мъжки род. Но справедливо е последното. Клечко беше великодушен и безстрашен като истински мъж, макар че беше направен от обикновени кибритени клечки. Не го видях повече, но никога няма да го забравя!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.